

Niniejszy dokument nie stanowi doręczenia w trybie art. 15 zzs⁹ ust. 2 ustawy COVID-19 (Dz.U.2021, poz. 1842)

Sygn. akt I AGa 81/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grzegorz Krężolek
Protokolant:	Grzegorz Polak

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2022 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa D. Z. (1)

przeciwko K. W.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 8 grudnia 2020 r. sygn. akt IX GC 970/18

1. zmienia zaskarżony wyrok nadając mu treść:

„ I. zasądza od pozwanego K. W. na rzecz powódki D. Z. (1) kwotę 6.975 zł (sześć tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt pięć złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 30 lipca 2018 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powódki D. Z. (1) na rzecz pozwanego K. W. kwotę 5.417 zł (pięć tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.”;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 4.050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Grzegorz Krężolek

Sygn. akt : I AGa 81/21

UZASADNIENIE

Powódka D. Z. (1) prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) w S., w pozwie skierowanym przeciwko K. W., domagała się zasądzenia kwoty 129.741,66 zł wraz z odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych, liczonymi od dnia 23 czerwca 2018r. do dnia zapłaty oraz obciążenia przeciwnika procesowego kosztami procesu.

Uzasadniając żądanie wskazała że w dniu 28 grudnia 2017 r. zawarła z pozwanym Umowę (...), na podstawie, której strony ustaliły zasady współpracy polegającej na sprzedaży produktów objętych ofertą handlową K. W. w zakresie materiałów do druku wieloformatowego firmy (...). Na jej podstawie miała zostać wyłącznym dystrybutorem tych materiałów obszarze terenie województwa (...).

Kolejną umową zawartą w dniu 21 lutego 2018r., ta wyłączność dystrybucyjna została rozszerzona na obszar całego kraju. Powódka była zobowiązana do zapłaty na rzecz K. W. tzw. opłat dystrybucyjnych, w łącznej wysokości 159.900 zł brutto, na którą składały się kwoty:

- 34.650 zł płatna do 19 lutego 2018 r.

- 39.550 zł płatna do dnia 21 lutego 2018 r. oraz

-85.700 zł, w sześciu miesięcznych ratach po 14.283,33 zł., począwszy od dnia 31 marca 2018 r. Strony uzgodniły, iż na poczet tego zobowiązania zostaną zaliczone te wpłaty, tego samego rodzaju, które dotąd powódka wniosła na podstawie umowy z 28 grudnia 2017r.

Powódka argumentowała, że z tego tytułu świadczyła pozwanemu

- 12.300 zł w dniu 22.12.2017 r.

- 1.975 zł w dniu 23.01.2018 r.

- 5.000 zł w dniu 1.02.2018 r.

- 2.463 zł w dniu 2.02.2018 r.

- 3.450 zł w dniu 14.02.2018 r.

- 2.000 zł w dniu 16.02.2018 r.

- 5.000 zł w dniu 19.02.2018 r.

- 15.000 zł w dniu 20.02.2018 r.

- 10.800 zł w dniu 21.02.2018 r.

- 12.500 zł w dniu 22.02.2018 r.

- 14.283,33 zł w dniu 29.03.2018 r.

- 14.283,33 zł w dniu 20.04.2018 r.

- 10.000 zł w dniu 16.05.2018 r.

- 10.000 zł w dniu 28.05.2018 r.,

Ponadto w gotówce, w dwóch częściach / ratach/. została pozwanemu przekazana suma 3 712 zł. Łącznie z tytułu opłaty dystrybucyjnej K. W. otrzymał od niej 122.766,66zł.

Poza tym zapłaciła mu , w formie zaliczek , na zakup folii oraz materiałów reklamowych ogółem 6.975 zł. Folia nie została dostarczona, a materiałów pozwany nie wykonał i nie przekazał zamawiającej.

Stąd powódka dochodzi zwrotu sumy tych kwot , w łącznej wysokości 129.741,66 zł.

D. Z. (1) podnosiła również , iż współpraca umowna stron od samego początku nie układała się prawidłowo za przyczyną K. W., który nie wywiązywał się ze swoich zobowiązań. Dlatego w dniu 13 kwietnia 2018 r. strony spisały protokół , w którym wskazały na rodzaj tych nieprawidłowości, wymieniając: nieprzestrzeganie zakazu konkurencji, niezapewnienie zasady wyłączności dystrybucji , a także szeregu braków w zakresie tzw. zagadnień technicznych –nie przekazania powódce instrukcji użytkowania, warunków gwarancji, zasad magazynowania, transportu, reguł aplikacji klejów.

Ponieważ pozwany nie wywiązał się z tych obowiązków, powódka , pismem z dnia 20 czerwca 2018 r., wypowiedziała Umowę (...) z 21 lutego 2018 r. w trybie natychmiastowym.

Doprowadzenie w ten sposób do jej ustania jest podstawa żądania zwrotu świadczeń określonych w pozwie.

Wezwanie do dobrowolnego spełnienia tego świadczenia pomimo , iż skutecznie K. W. doręczone , zostało przez niego zignorowane.

W dniu 14 sierpnia 2018r., Sąd Okręgowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym , uwzględniający powództwo.

W sprzeciwie od tego orzeczenia , kwestionując je w całości , K. W. wniósł o oddalenie powództwa i obciążenie przeciwniczki kosztami procesu.

Przyznał ,że strony zawarły dwie umowy (...), potwierdził ich warunki oraz to , że druga z nich z 21 lutego 2018r została przez powódkę wypowiedziana ze skutkiem natychmiastowym na podstawie jej §7 ust. 3.

Przeczył natomiast istnieniu podstaw dla takiego sposobu ustania umowy stron po swojej stronie , dodatkowo podnosząc , że D. Z. (1) nie wyznaczyła mu , wymaganego umową terminu 7 dni do usunięcia wykniętych przez nią naruszeń. Twierdził, iż swoje obowiązki wykonywał poprawnie, w tym w zakresie honorowania zasady wyłączności oraz obowiązku przeprowadzenia szkoleń w zakresie aplikacji folii.

Realizował je w takim zakresie w jakim życzyła sobie tego powódka.

Jak twierdził, sama nie wywiązywał się ze zobowiązań umownych , a w szczególności nie zamawiała ani nie odbierała , w okresach miesięcznych, takiej ilości folii transferowej [5 000m.kw] , którą określała umowa. Nie płaciła też za nią. Groziło to pozwanemu a także spółce (...), której produktu był generalnym dystrybutorem, trudnościami finansowymi. Dlatego to on wypowiedział umowę z 21lutego 2018r w trybie natychmiastowym. W tych warunkach domaganie się zwrotu spełnionych świadczeń pieniężnych nie jest uzasadnione w jakimkolwiek zakresie.

Wyrokiem z dnia 8 grudnia 2020r Sąd Okręgowy w Krakowie:

-oddalił powództwo[pkt I] oraz

zasądził od powódki D. Z. (1) na rzecz pozwanego K. W. kwotę 5417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu [pkt II sentencji wyroku].

Sąd Okręgowy ustalił następujące fakty istotne dla rozstrzygnięcia:

Powódka w dniu 28 grudnia 2017r zawarła z pozwanym w Umowę (...), ustalającą zasady współpracy stron, polegającej na sprzedaży produktów objętych ofertą handlową K. W. w zakresie materiałów do druku wielkoformatowego, wywarzanych przez spółkę (...).

W umowie D. Z. (1) miała zagwarantowaną wyłączność sprzedaży tych produktów na terenie województwa (...). W dniu 21 lutego 2018r siedzibie firmy powódki w S. strony zawarły drugą Umowę (...), w której pozwany zobowiązał się zapewnić powódce wyłączność sprzedaży tych samych produktów na terenie całej Polski. Na podstawie § 1 ust. 3 tej umowy, powódka zobowiązała się do przekazania na rzecz pozwanego, na wskazane przez niego konto, opłatę dystrybucyjną w wysokości 159.900 zł brutto, na którą składały się:

- a) 34.650 zł brutto wpłacone do dnia 19.02.2018 r.,
- b) 39.550 zł wpłacone do dnia 21.02.2018 r.,
- c) 85.700 zł brutto w 6 miesięcznych ratach po 14.283,33 zł począwszy od dnia 31.03.2018 r. w wysokości 14.283,33 zł

Opłata dystrybucyjna obejmowała wynagrodzenie za

- a) 1.300 m² folii przekazanej przez K. W. do 31 sierpnia 2018r
- b) 10 szkoleń prowadzonych przez pozwanego, w terminach i miejscach wskazanych przez powódkę, po akceptacji K. W..

W § 2 ust. 3 umowy z 21 lutego 2021r zastrzeżono, że minimalne zamówienie powódki i odbiór to 5.000 m² produktu/ folii transferowej / miesięcznie, w ciągu pierwszych 6 miesięcy , rozliczane finansowo, w dwóch okresach 3 miesięcznych. Powódka jako dystrybutor produktów M. na obszarze całej Polski, zagwarantowała pozwanemu jako dystrybutorowi generalnemu spółki producenta ; opłatę i odbiór danej ilości folii według ustalonych warunków.

K. W. miał obowiązek terminowej realizacji zaakceptowanych zamówień. Zgodnie z § 5 ust. 1 umowy zamówienia towarów przyjmowane były na podstawie zamówienia przesłanego (przekazanego) pisemnie, pocztą elektroniczną i musiały być pisemnie zaakceptowane przez pozwanego.

Zgodnie z § 2 ust. 2 umowy powódka miała obowiązek dokonać przedpłaty w wysokości 50% ceny w chwili akceptacji zamówienia i następne 50% ceny miała płacić w dniu dostawy. Zgodnie z § 2 ust. 1 umowy miała obowiązek pozyskiwać nabywców na towary oferowane przez dystrybutora generalnego. Zgodnie z § 3 ust. 4 umowy pozwany był zobowiązany do udzielania D. Z. (1) konsultacji i porad o charakterze technicznym .

Zgodnie z § 3 ust. 5 miał też obowiązek udzielenia gwarancji na towary sprzedawane przez powódkę, pod warunkiem dotrzymywania przez nią i jej klientów, wymogów w zakresie wykorzystania, magazynowania i transportu kupionego materiału.

Zgodnie z § 3 ust. 6 umowy K. W. miał obowiązek prowadzić odpłatne szkolenia dla pracowników powódki oraz przekazywać niezbędne informacje na temat sposobu wykorzystania produktów firmy (...). Miał też – do końca marca 2018r - dostarczyć drugiej stronie wymagane przepisami powszechnie obowiązującego prawa, certyfikaty i instrukcje.

Jak wynika z dalszej części ustaleń ;

współpraca miała polegać na tym, że pozwany miał zarabiać na sprzedaży folii powódce, a D. Z. (1) miała być wyłącznym dystrybutorem folii transferowej na terenie Polski. K. W. nie był producentem folii, a kupował ją u producenta (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.

Spółka produkowała samą folię a nie klej do jej aplikacji na wykorzystywane powierzchnie. Pozwany jedynie rekomendował do zastosowania klej (...) wytwarzany przez jego producenta.

K. W. , po zawarciu umowy z 21 lutego 2018r , planował dystrybucje folii poza obszarem naszego kraju.

Folia była na rynku polskim w tym czasie kiedy strony nawiązały współpracę , produktem nowym. Pozwany informował powódkę, że jest materiałem na który spółka (...) ubiega się o ochronę patentową. Folia nadawała się do nadruku i nakładania na przedmiotach wykonanych z różnego rodzaju materiałów, zarówno o małych gabarytach, np. takich jak kaloryfer, jak też o gabarytach wielkopowierzchniowych, np. na betonowych ścianach budynków.

D. Z. (1) , a właściwie jej mąż , który faktycznie działalność tę prowadził, planował w jej ramach zarabiać na wykonywaniu u swoich klientów montażu folii na wybranych przez nich powierzchniach po zadrukowaniu folii motywem wybranym przez klienta.

Zgodnie z § 2 ust. 7 umowy, strony miały współpracować w zakresie działalności reklamowej i promocyjnej zgodnie z ustalonym harmonogramem i przy wzajemnym ponoszeniu kosztów.

Umowa, zgodnie z § 7 ust. 1, została zawarta na czas nieokreślony, a zgodnie z § 7 ust. 3 strony mogły zakończyć współpracę w trybie natychmiastowym jeśli jedna z nich rażąco naruszała zasady współpracy i pomimo pisemnego wezwania i wyznaczenia 7 dniowego terminu [nadal - dopisek Sądu Apelacyjnego] nie postępowała zgodnie z prawem, z umową lub zasadami dobrego kupca.

Załącznikiem do umowy był podręcznik operacyjny spółki (...) zawierający : dane techniczne produktu - certyfikaty, ofertę handlową, warunki współpracy, procedury zamawiania towaru, zasady szkoleń pracowników, wymagania w zakresie bhp, oraz standardowe formularze.

Z dalszej części ustaleń wynika , że D. Z. (1), zapłaciła pozwanemu opłatę dystrybucyjną w łącznej kwocie 129.741,66 zł przelewami i w gotówce, przy czym wpłaty były dokonywane także po dniu 13 kwietnia 2018r- dacie podpisania wskazanego wyżej protokołu [uwaga redakcyjna Sądu II instancji]

Kontakty pozwanego w zakresie realizacji umowy odbywały się głównie z mężem powódki M. Z., który występował w imieniu żony.

K. W., na zlecenie przedstawiciela powódki, przeprowadził szereg szkoleń, w których uczestniczyli zarówno pracownicy jej firmy , którzy mieli dokonywać montażu folii na zlecenie pozyskanych przez nią klientów oraz osoby trzecie , które zaprosiła.

Na szkoleniach pozwany wraz ze (...) spółki (...), prezentował zastosowanie folii, wykonując oklejanie różnych co do wielkości i powierzchni, przedmiotów.

Był również prezentowany sposób nakładania kleju i jego użycia przy montażu materiału foliowego jak również sposób zastosowania lakierów . K. W. zwracał uwagę na możliwość zastosowania folii do oklejania różnych powierzchni z zastosowaniem odpowiedniego kleju i procedury nakładania folii, zastosowania różnych klejów do różnych powierzchni oraz -zależnie od położenie powierzchni klejenia – na zewnątrz czy wewnątrz pomieszczeń . Wykonywał także próby testowe.

Pozwany poinformował małżonka powódki M. Z. , że producent do oklejania folii rekomenduje klej (...) jako podstawowy oraz jako ewentualne zamienniki kleje (...), (...).

W czasie szkoleń K. W. używał rekomendowanego przez producenta klejów (...) i (...) oraz kleju w sprayu. Informował małżonka powódki, że klej (...) (...) jest całkowicie sprawdzony [jako służący nakładaniu folii (...)/uwaga redakcyjna Sądu II instancji /, natomiast klej (...) nie jest do końca przetestowany, a ponadto, że rekomenduje się, przy jego użyciu , zabezpieczenie powierzchni lakierem. Wskazywał też, że pod klej (...) powinien być stosowany podkład.

W czasie szkoleń na życzenie M. Z. opakowania używanego kleju były oklejone jedynie nazwą (...)w taki sposób, aby nie była widoczna jego rzeczywista nazwa oraz oznaczenie producenta. Powódka nosiła się bowiem z zamiarem montażu folii wraz z klejem, sprzedawanym pod własną marką.

K. W. przeprowadził łącznie 5 szkoleń, podczas których przeszkolono 29 osób. Koszt szkolenia jednej osoby pozwany przyjmował do swoich wyliczeń na poziomie 2.500 zł netto. W dniach 21-22 lutego 2018 r. w siedzibie firmy powódki w S. odbyło się szkolenie dla około 20 osób.

Kolejne szkolenie miało miejsce w marcu 2018 r. w B., następne w K., gdzie przeszkolono 5 osób.

W W. odbyło się szkolenie w siedzibie klienta, który wcześniej kupował folię u pozwanego, a po nawiązaniu współpracy z powódka kupował ten materiał u D. Z. (1). U niego, po nałożeniu, w materiale ujawniły się wady. Łącznie koszt szkoleń pozwany wycenił na 89.175 zł brutto.

Sąd I instancji ustalił ponadto, że w ramach opłaty dystrybucyjnej, powódka otrzymała od pozwanego 1.011m² folii do druku wieloformatowego, której wartość pozwany wycenił na kwotę 24.870,60 zł. Żadnych innych zamówień na ten materiał nie składała.

K. W. wystawił powódce dwie faktury z tytułu przeprowadzenia szkoleń i wydatków z tym związanych, tj. nr (...)na kwotę 5785,92 zł za szkolenie w K. oraz nr (...) za szkolenie w B. na kwotę 738 zł.

Powódka zbudowała stronę internetową celem reklamowania swojego produktu, tj. montażu folii.

W ramach swojej działalności gospodarczej powódka nie znalazła tylu klientów na usługę aplikacji folii aby było jej niezbędne odbieranie od pozwanego, jak wynikało z umowy stron, po 5 000 m. kw. tego materiału miesięcznie. Dlatego nie wykonywała zamówień.

Pierwsze, po zawarciu umowy, montaż dla swoich klientów wykonała z folii, którą otrzymała od pozwanego w ramach opłaty dystrybucyjnej. Była to realizacja m.in. nadruku na ścianie w K..

Pozwany dopytywał małżonka powódki, kiedy będą składane zamówienia, gdyż warunkowały uzyskiwanie przez niego dochodów, a dodatkowo producent folii - spółka (...) - także wymagała od niego kupna od niej odpowiednio dużej ilości tego materiału, na podstawie umowy, która ich łączyła.

Brak zamówień ze strony powódki powodował m. in. to, iż K. W. pismem z dnia 18 maja 2018r zwracał się do (...) o przesunięcie ustalonego dla niego terminu odbioru folii i przeprowadzenia rozliczeń finansowych.

Ostatecznie w sierpniu 2018r producent folii wypowiedział pozwanemu umowę o współpracy [na podstawie której był dystrybutorem generalnym – uwaga redakcyjna Sądu II instancji] z uwagi nie składanie zamówień i zaległości w zapłacie należności za wcześniejsze partie materiału.

Na początku współpracy powódka zakupiła od pozwanego kilka tubek kleju (...) bowiem proponował atrakcyjną cenę.

Jednak po wykonaniu prób jego zastosowania, stwierdziła, że wymaga zbyt długiego czasu schnięcia, co wydłuża czas realizacji zamówień i klej ten jej nie odpowiada. Zaczęła szukać innych.

D. Z. (1) [a ściślej jej małżonek i zatrudnieni pracownicy - uwaga redakcyjna Sądu Apelacyjnego], wykonali kilka usług dla klientów, nakładając folię od pozwanego i używając różnych klejów, w tym kleju (...). Do kleju dokładali własne składniki, testując zachowanie folii przy użyciu różnych mieszanek tego materiału na różnych powierzchniach pokrywanych folią. Nie zabezpieczali powierzchni lakierem, a ponadto nie stosowali podkładu pod kleje inne niż (...).

Klienci firmy powódki po jakimś czasie od nałożenia folii, zaczęli zgłaszać jej, w formie reklamacji, że folia żółknie, nie jest odporna na promienie UV i w kilku przypadkach uległa pęknięciu.

Mimo rekomendacji przez K. W. kleju (...) mąż powódki i jej pracownicy nie stosowali go, uznając że klej ten ma inne parametry techniczne niż prezentowany na szkoleniu, ma mniejszą przyczepność, słabszą wytrzymałość na przecieranie, znikomą odporność na wilgoć, a ponadto, według wskazań producenta, to klej „żywy”, który wymaga więcej czasu pomiędzy jego zastosowaniem a nałożeniem przyklejanego materiału Woleli stosować klej, który szybciej wysycha, umożliwiając szybsze nałożenie folii.

Z kolejnej części ustaleń Sądu I instancji wynika że:

powódka zamierzała nadal rozwijać działalność w zakresie montażu folii na terenie Polski, ale z uwagi na początkową fazę wdrażania (...) spółki (...) na rynku i niedysponowanie taką ilością zleceń na usługi aby mogła wykorzystać 5.000 m² folii miesięcznie, do czego zobowiązała się w umowie z K. W..

Wobec tego podjęła, za pośrednictwem męża M. Z., podjęła próbę renegocjacji jej warunków, w zakresie wskazanej ilości materiału, który miałyby comiesięcznie odbierać.

W dniu 11 kwietnia 2018r. M. Z. wskazał pozwanemu, że prosi o atest pożarowy bowiem jego klient takiego żąda, a poza tym poinformował go, iż powódka zapłaci w kwietniu dwie raty należności z tytułu opłaty dystrybucyjnej po 14.283,33 zł, natomiast pozwany powinien obniżyć wymagane odbiory materiału do 3000m. kw. miesięcznie, przy czym należność za folię rozliczana będzie nadal w okresach trzymiesięcznych.

W dniu 13 kwietnia 2018 r. strony spisały protokół, uzgodnień, który następnie stanowił dla powódki podstawę do wypowiedzenia pozwanemu Umowy (...) z dnia 21 lutego 2018 r., w oparciu o postanowienie wskazane w § 7 ust. 3, z uwagi na rażące naruszenie przez K. W., w jej ocenie, zasad współpracy w tym tych wymienionych w dokumencie protokołu, a to: nieprzestrzeganie zakazu konkurencji, niezapewnienie zasady wyłączności w dystrybucji produktów oferowanych przez pozwanego, braków w zakresie tzw. zagadnień technicznych – instrukcji użytkowania, warunków gwarancji, zasad magazynowania, transportu, zasad aplikacji klejów.

W protokole stwierdzono, że powódka wywiązuje się z zapisów umowy, a pozwany zobowiązuje się do wypełnienia zapisów umowy w ciągu 7 dni. Dalej strony podały akceptowalne warunki na jakich ma dojść do zawarcia nowej umowy: zmniejszenie zamawianej przez powódkę ilości folii do 2500 – 3000 m² miesięcznie, zapewnienie przestrzegania zakazu konkurencji oraz wyłączności dystrybucji produktów przez D. Z. (1).

Strony miały podpisać na tych warunkach nową umowę w terminie siedmiu dni. Protokół podpisał pozwany i M. Z.. W formie elektronicznej, w dniu 18 kwietnia 2018r pozwany przesłał powódce karty gwarancyjne produktu M., karty charakterystyki produktu i instrukcję aplikacji materiału.

Pismo zawierające oświadczenie D. Z. (1) o wypowiedzeniu umowy w trybie natychmiastowym, noszące datę 20 czerwca 2018r, w którym powołała się na te same zarzuty, które wymienione zostały w protokole z 13 kwietnia 2018r pozwany odebrał w dwa dni później.

W odpowiedzi w piśmie z 25 czerwca 2018r. wskazał, że nie zgadza się z podawanymi przez kontrahentkę przyczynami natychmiastowego zakończenia umowy albowiem te nie istnieją.

K. W. zaproponował powódce aneks do umowy z 21 lutego 2018r, w którym przejmie jej obowiązku dystrybutora na terenie Polski, ale nie wyraziła na to zgody.

Wobec tego, w warunkach gdy zobowiązała się, zgodnie z § 2 ust. 3 umowy, do minimalnego zamówienia i odbioru u pozwanego 5.000 m² materiału miesięcznie, a obowiązku tego nie wykonała, pozwany pismem z dnia 10 lipca 2018r. wypowiedział powódce obie Umowy (...) w trybie § 7 ust. 3 umowy, powołując się na fakt, iż nie realizowała umówionych zamówień materiałowych. Powódka odebrała pismo zawierające to oświadczenie w dniu 11 lipca 2018r.

Pismem z dnia 19 lipca 2018r. wezwała K. W. do zwrotu kwoty dochodzonej pozwem Wezwanie okazało się bezskuteczne.

Ocenę prawną roszczenia powódki, które uznał za nieuzasadnione, Sąd Okręgowy oparł na stwierdzeniach i wnioskach, które można podsumować w następujący sposób:

a/ umowa dystrybucji zawarta przez strony w dniu 21 lutego 2018r jest umową nienazwaną, której zawarcie ma swoją podstawę w zasadzie swobody umów, statutowanej przez art. 353¹ kc. Była umową ramową, określającą zasady współpracy gospodarczej stron,

b/ fakty ustalone w postępowaniu są dostateczną podstawą do stwierdzenia, iż K. W. wykonał niemal w całości przyjęte na siebie zobowiązania umowne. Natomiast D. Z. (1) nie zamawiała ani nie odbierała od pozwanego uzgodnionych umownie partii folii, w ilościach po 5000 m. kw. miesięcznie, czym naruszała postanowienia umowy.

Mimo takiej sytuacji złożyła oświadczenie wypowiedzeniu umowy łączącej strony w trybie natychmiastowym, na podstawie jej § 7 ust. 3.

Zdaniem Sądu I Instancji nie wykazała, że powody, które wskazała jako podstawy do takiego zakończenia stosunku umownego po stronie pozwanego rzeczywiście zachodziły. W szczególności brak jest podstaw do potwierdzenia, iż w ten sposób rażąco naruszył zasady współpracy pomiędzy stronami.

Jak argumentował, treści protokołu z dnia 13 kwietnia 2018r i z analizy sposobu utrzymywania kontaktów pomiędzy stronami przed i po tej dacie wynika, że w rzeczywistości powódka dążyła do utrzymania umowy łączącej strony, chciała jedynie zmniejszenia ilości folii, którą była zobowiązana zamawiać. K. W. pozwany wydał żądane przez nią dokumenty, wskazywał na szkoleniach jak należy kłaść folię i jakiego kleju używać, jaki jego rodzaj - spośród kilku - jest rekomendowany przez producenta, natomiast ostateczną decyzję w tym zakresie podejmował mąż powódki.

Sąd I instancji podkreślił, że na podstawie umowy z 21 lutego 2018r K. W. nie zobowiązywał się do dostarczania powódce niczego innego poza folią transferową, a w szczególności nie był to, odpowiedni do jej rodzaju klej. To powódka powódka we własnym zakresie decydowała o tym, jaki jego rodzaj zastosuje do swoich usług, a było to zależne od warunków nakładania folii oraz rodzaju powierzchni na której miała być aplikowana.

K. W. o ile miałby takie informacje, a tych D. Z. (1) nie przekazywała mu, mógł służyć doradztwem w zakresie rodzaju kleju, przy czym on sam rekomendował (...) jako w pełni przetestowany do zastosowania wraz z folią produkowaną przez spółkę (...), którą posiadał swojej ofercie dystrybucyjnej. Tym samym, skoro sama decydowała o rodzaju stosowanego kleju to pozwanego nie mogą obciążać przypadki wad wykonawczych zgłaszanych przez klientów powódki, polegających na pękaniu i żółknięciu folii, pod wpływem promieni słonecznych.

Zdaniem Sądu merriti także sam protokół spisany przez pozwanego i działającego w imieniu powódki jej męża M. Z., datowany na 13 kwietnia 2018r w połączeniu ze sposobem postępowania stron, a w szczególności reprezentanta D. Z. (1) po jego podpisaniu / w tym zapłata kolejnej części opłaty dystrybucyjnej potwierdzają, iż powódka nadal była zainteresowana współpracą gospodarczą z pozwanym.

W istocie chodziło jej jedynie o zapewnienie sobie dostarczenia przez K. W. brakujących dokumentów / co wykonał / oraz doprowadzenia do takiej zmiany warunków umowy, w ramach której rozmiar comiesięcznych zamówień folii transferowanej zostanie ograniczony z poziomu dotychczasowych 5 000m. kw. do 2 500m. kw. Wówczas nie oceniała sposobu wykonywania zobowiązań umownych przez pozwanego jako rażąco nieprawidłowego, będącego podstawą do doprowadzenia do natychmiastowego zakończenia stosunku umownego w odwołaniu się do §7 ust. 3 umowy.

Nie traktowała jako takiej przyczyny naówczas sposobu w jaki pozwany wywiązuje się z obowiązku przeprowadzania szkoleń dla pracowników powódki w zakresie technologii użycia folii. Szkolenia te były realizowane w sposób i z częstotliwością jakiej życzyła sobie D. Z. (1).

Tym samym jej oświadczenie o natychmiastowym rozwiązaniu umowy nie było skuteczne i nie wywołało skutków prawnych,

c/ usprawiedliwioną przyczyną złożenia takiego oświadczenia przez K. W. było naruszenie przez D. Z. (1) obowiązku wynikającego z § 2 ust. 3 Umowy (...) z dnia 21 lutego 2018 r., zamawiania i odbierania od pozwanego 5.000 m² folii miesięcznie w ciągu pierwszych 6 miesięcy, obowiązywania umowy , rozliczanych finansowo w dwóch okresach 3 miesięcznych,

d/ do Umowy (...) łączącej strony, zastosowanie znajduje art. 365¹ k.c. albowiem zobowiązanie , które wzajemnie , na jej podstawie strony zaciągnęły, miało charakter ciągły. Zgodnie z jej § 7 ust. 1 została zawarta na czas nieokreślony, dotyczyła cyklicznej ich współpracy. Dopuszczalność zakończenia wskazanego stosunku obligacyjnego w drodze wypowiedzenia nie budzi wątpliwości w świetle ogólnych zasad prawa zobowiązań. Oświadczenie o wypowiedzeniu prowadzi do zgaśnięcia stosunku umownego , ze skutkiem na przyszłość. Wobec tego nie może zniweczyć podstawy już spełnionych ,w ramach tego stosunku , świadczeń.

Do takiego natychmiastowego zniesienia stosunku zobowiązaniowego pomiędzy stronami doszło nie na skutek oświadczenia powódki z dnia 20 czerwca 2018 ale późniejszego , złożonego przez pozwanego, w dniu 10 lipca 2018r .

W związku ze skutecznym prawnie oświadczeniem K. W. , realizacja świadczenia ciągłego została przerwana w trakcie realizacji, zobowiązanie bezterminowe wygasło niezwłocznie po wypowiedzeniu.

Nie dochodzi w takim przypadku do zwrotu spełnionych uprzednio świadczeń, w warunkach gdy zostały one w przeważającym zakresie zrealizowane. W szczególności pozwany przeprowadził szkolenia pracowników dostarczył powódce folię w ramach tzw. pakietu startowego , natomiast powódka zapłaciła znaczna część opłaty dystrybucyjnej 122.766,66 zł z 159.900 zł.

Zdaniem Sądu I instancji , pozwany zasadnie zaliczył wpłaty powódki w kwocie 129.741,66 zł w całości na poczet opłaty dystrybucyjnej. Brak jest bowiem dowodów wskazujących, aby kwota 6.975 zł. - jak identyfikowała ją w motywach żądania powódka - była wpłacona na poczet nabycia jednej z partii folii oraz wykonania koszulek i czapeczek reklamowych i aby strony uzgodniły szczegóły ich wykonania i rozliczenia ich kosztów.

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach procesu była norma art. 98§1 w zw. z art. 99 kpc i wynikająca z niej zasada odpowiedzialności za wynik sprawy

Apelację od tego wyroku złożyła powódka i zaskarżając go w całości , domagała się w pierwszej kolejności wydania przez Sąd Apelacyjny orzeczenia reformatoryjnego którym powództwo zostanie uwzględnione w całości , a pozwany obciążony kosztami procesu i postępowania apelacyjnego.

Jako wniosek ewentualny sformułowała żądanie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Krakowie do ponownego rozpoznania.

Środek odwoławczy został oparty na zarzutach :

- naruszenia prawa procesowego , w sposób mający dla treści rozstrzygnięcia istotne znaczenie , a to :

a/ art. 233 §1 kpc w następstwie przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów i zastąpienie jej oceną dowolną, sprzeczną z kryteriami wskazanymi w tym przepisie , czego następstwem były nieprawidłowe ustalenia faktyczne dotyczące :

ilości przeprowadzonych przez K. W. szkoleń dotyczących techniki i warunków aplikacji folii , nie dokonywania zamówień tego materiału przez powódkę poza ilością uzyskaną w ramach tzw. „pakietu startowego „ , który był należny skarżącej i za który zapłaciła w ramach tzw. opłaty dystrybucyjnej, ilości folii jaką na podstawie umowy miała zamawia

comiesięcznie u pozwanego [ilość ta niezasadnie została przyjęta przez Sąd Okręgowy na poziomie przekraczającym 5 000 m. kw.].

Podnoszona wada dotyczyła także niepoprawnych , zdaniem skarżącej, ustaleń w zakresie : rodzaju kleju , którego przy wykonaniu usług aplikacji folii używała oraz , że był on klejem nieodpowiednim , co do tego, kiedy pojawiły się wady nakładanej na różne powierzchnie folii i jakie były przyczyny tych wad , które - w jej ocenie - tkwiły w samym produkcie - technologii wykonania folii- ,

Niepoprawnego uznania przez Sąd , że K. W. zobowiązywał się umownie wobec powódki tylko do dostarczenia folii a nie tego materiału wraz z odpowiednim klejem , będąc także zobowiązany do doradztwa technicznego, oraz , że to skarżąca decydowała jakiego kleju będzie używała.

D. Z. (1) podważyła również , w ramach tego zarzutu, ustalenie zgodnie z którym podpisując za pośrednictwem swojego przedstawiciela – męża M. Z. - w dniu 13 kwietnia 2018r protokół uzgodnień z pozwanym , była zdecydowana na dalszą współpracę gospodarczą z K. W. , będąc z niej dotąd zadowolona . Przecząc poprawności takiego ustalenia apelująca twierdziła , iż chodziło jej wówczas tylko o to aby doprowadzić do przestrzegania zasad umownych , gdyż w dalszym utrzymywaniu umowy widziała „ potencjał” , odnosząc to pojęcie do samego materiału , produkowanego przez spółkę (...),

b/ art. 321 §1 kpc poprzez wydanie orzeczenia rozstrzygającego o żądaniu , które nie było przez apelującą sformułowane . Tego błędu D. Z. upatrywała w dokonaniu przez Sąd I instancji oceny tego czy podawana w oświadczeniu K. W. o natychmiastowym wypowiedzeniu umowy stron przyczyna rzeczywiście wystąpiła w relacjach umownych stron,

c/ art. 327 ¹§1 kpc poprzez sporządzenie pisemnych motywów zaskarżonego wyroku w sposób uniemożliwiający jego apelacyjną ocenę , w następstwie pominięcia oceny części dowodów zgromadzonych w sprawie, wskazujących na naruszenie przez pozwanego zakazu konkurencji , który wynikał z umowy stron,

- naruszenia prawa materialnego przez nieprawidłowe zastosowanie art. 6 kc i sformułowanie , w oparciu o ten błąd , nieoprawnego wniosku , że oświadczenie powódki z dnia 20 czerwca 2018r., prowadzące do natychmiastowego ustania umowy stron , nie wywołało skutku prawnego.

Odpowiadając na apelację pozwany domagał się jej oddalenia , jako pozbawionej uzasadnionych podstaw oraz obciążenia skarżącej kosztami postępowania apelacyjnego.

Rozpoznając apelację , Sąd Apelacyjny rozważył :

Środek odwoławczy powódki jest w części uzasadniony , prowadząc do zmiany objętego nim wyroku Sądu Okręgowego, w sposób wskazany w pkt 1I-III orzeczenia Sądu II instancji.

W pozostałym zakresie apelacja D. Z. (1) jest niezasadna, podlegając oddaleniu.

Nie ma racji strona skarżąca stawiając zarzuty procesowe.

Zarzut tego rodzaju jest uzasadniony jedynie wówczas , gdy spełnione zostaną równocześnie dwa warunki.

Strona odwołująca się do niego wykaże , że rzeczywiście sposób postępowania Sądu naruszał indywidualnie oznaczoną normę [normy] formalne. Jednocześnie nieprawidłowości te prowadziły do następstw , które miały istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia. Nieco inaczej kwestię tę ujmując zarzut procesowy jest usprawiedliwiony jedynie wówczas, jeżeli zostanie dowiedzione , że gdyby nie potwierdzone błędy proceduralne Sądu niższej instancji , orzeczenie kończące spór stron miałoby inną treść.

Biorąc pod rozwagę to generalium, za nieuzasadniony należy uznać tego rodzaju zarzut apelującej, w ramach którego neguje ona sposób w jaki zostało skonstruowane uzasadnienie zaskarżonego wyroku.

Jak wynika z ukształtowanego i jednolitego, podzielanego przez Sąd Apelacyjny, w składzie rozstrzygającym sprawę, orzecznictwa Sądu Najwyższego może on być uzasadniony jedynie wyjątkowo, gdy konstrukcja pisemnych motywów orzeczenia Sądu niższej instancji jest tak wadliwa, iż nie zawierają one danych pozwalających na przeprowadzenie na ich podstawie kontroli instancyjnej orzeczenia. Nieco inaczej kwestię tę ujmując, zarzut naruszenia tego przepisu jest uzasadniony wtedy, gdy uzasadnienie wyroku nie pozwala na stwierdzenie czy Sąd prawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego i [lub] procesowego.

/ por. także wskazane jedynie ilustracyjnie postanowienie SN z dnia 21 listopada 2001, sygn. I CKN 185/01 powołane za zbiorem Lex/

Tego rodzaju zasadniczymi / konstrukcyjnymi / wadami motywy wyroku z 8 grudnia 2020r nie są dotknięte.

Wynika z nich z oparciu o jakie ustalenia i wnioski prawne, odwołane do mających w sprawie zastosowanie norm prawa materialnego, Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie. Wiadomo jest z jego lektury także w jaki sposób i dlaczego ocena zgromadzonych dowodów została przeprowadzona we wskazany w uzasadnieniu sposób.

Nie jest w związku z tym usprawiedliwioną argumentacja skarżącej wspierająca ten zarzut tym bardziej, że ograniczona szczegółowość przeprowadzonej przez Sąd I instancji oceny dowodów nie może sama przez się podważać jej poprawności, a równocześnie oznaczać, że Sąd musi indywidualnie odnosić tę ocenę do każdego z przeprowadzonych dowodów. Przeciwnie stanowisko apelującej jest tym bardziej nieuzasadnione, gdy uwzględnić, że D. Z. (1) nie wykazuje w jaki sposób zarzucana nieprawidłowość tych motywów, wpływała na wynik sprawy. Pamiętając, że pisemne motywy zostały sporządzone już po wydaniu wyroku, nie sposób nie dostrzec, że krytyka apelacyjna powódki nie zmierza nawet do wykazywania, że gdyby Sąd odniósł swoją ocenę do każdego z przeprowadzonych dowodów z osobna, ocena roszczenia powódki byłaby inna niż ta, wyrażona treścią sentencji zaskarżonego wyroku.

Nie ma też racji powódka, gdy w ramach tego zarzutu podnosi, że pomimo zaliczenia w poczet dowodów doniosłych dla dokonanych ustaleń faktycznych zrzutów wiadomości sms, nagrań z nośnika pendrive oraz postów z (...), Sąd I instancji zaniechał oceny tych źródeł dowodowych, a w konsekwencji nie potwierdził tego, iż pozwany naruszał gwarantowaną skarżącą umownie wyłączność na dystrybuowanie folii / a wobec tego także wyłączności na usługi aplikowania materiału wytwarzanego przez spółkę (...), jak również podejmował wobec niej zakazaną w umowie stron działalność konkurencyjną.

Jak już powiedziano wyżej, brak tej szczegółowej oceny nie mógł wpłynąć na ostateczny wynik sprawy skoro motywy orzeczenia zostały przygotowane ex post już po wydaniu uzasadnianego wyroku.

Ponadto i przede wszystkim, żaden z tych dowodów, zważywszy na przedstawione tych formach treści nie jest, wbrew odmiennemu zapatrywaniu skarżącej, potwierdzeniem nieprawidłowości, które skarżąca zarzuca byłemu kontrahentowi. Są to wybrane przez powódkę albo to prezentacje rodzajów folii produkowanej przez (...) albo też reklamy bądź informacje z odręcznymi komentarzami interpretacyjnymi strony powodowej, która uznaje je za potwierdzenia aplikowania folii wbrew umownym zakazom. Ich część dotyczy m przy tym osoby założyciela M. N., [który brał udział w postępowaniu tylko w charakterze świadka] i jego działań promocyjnych / por .k. 115-133 akt/.

To, że powódka w ten sposób interpretuje treści tych źródeł dowodowych z których część nie przekazuje żadnych informacji o istotnych faktach, nie wystarcza do tego aby twierdzone przez nią okoliczności uznać za wykazane. Nie wynika z nich w szczególności, że K. W. naruszył ustanowione w umowie stron z 21 lutego 2018 zakazy.

Już tylko dla porządku należy przypomnieć, iż przesłuchany w charakterze świadka M. S. wskazał, że K. W., u którego wcześniej zamawiał usługi i kupował folię, poinformował go o umowie z powódką i od tej pory zamówienia były przez świadka kierowane do niej.

Bezzasadnie D. Z. (1) ponosi naruszenie przez Sąd I instancji art. 321§ 1 kpc.

Uwzględnivszy to, w jaki sposób zarzut ten jest motywowany, wystarczy odpierając go wskazać, iż świetle tej normy, Sąd nie może orzekać co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem powoda, ani zasądzić ponad żądanie. Oznacza niemożność objęcia rozstrzygnięciem innych roszczeń niż przedstawione przez powoda.

Taka sytuacja w rozstrzyganej sprawie, wbrew odmiennemu zapatrywaniu skarżącej nie miała miejsca.

W wyroku z 8 grudnia 2020r., Sąd I instancji rozstrzygnął wyłącznie o roszczeniu zgłoszonym przez powódkę, nie wykraczając poza jego granice określone żądaniem i powołana podstawa faktyczną. To, iż w ramach jego oceny jako niezasadnego, wskazał z jakich innych przyczyn niż podawane przez powódkę i w innym niż w określonym przez nią terminie, umowa stron ustala, nie oznacza, że wydał orzeczenie niegodnie z ze wskazaną normą procesową.

Nietrafne są również te argumenty za pomocą których apelująca kwestionuje sposób w jaki Sąd I instancji ocenił zgromadzone w sprawie dowody.

Odwołując się także do już wcześniej wskazanych powodów dla których niezasadne jest apelacyjne podważanie tej oceny z tej przyczyny, iż nie jest ona odniesiona do każdego indywidualnie traktowanego dowodu, przypomnieć należy, iż skuteczne postawienie tego zarzutu wymaga od strony wykazania na czym, w odniesieniu do zindywidualizowanych dowodów polegała nieprawidłowość postępowania Sądu, w zakresie ich oceny i poczynionych na jej podstawie ustaleń.

W szczególności strona ma wykazać dlaczego obdarzenie jednych dowodów wiarygodnością czy uznanie, w odróżnieniu od innych, szczególnego ich znaczenia dla dokonanych ustaleń, nie da się pogodzić z regułami doświadczenia życiowego i [lub] zasadami logicznego rozumowania, czy też przewidzianymi przez procedurę regułami dowodzenia.

Nie oparcie stawianego zarzutu na tych zasadach, wyklucza uznanie go za usprawiedliwiony, pozostając dowolną, nie doniosłą z tego punktu widzenia polemiką oceną i ustaleniami Sądu niższej instancji.

/ por. w tej materii, wyrażające podobne stanowisko, powołane tylko przykładowo, orzeczenia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2001, sygn. IV CKN 970/00 i z 6 lipca 2005, sygn. III CK 3/05, obydwie powołane za zbiorem Lex/.

Dopóty, dopóki ocena przeprowadzona przez Sąd ocena mieści się w granicach wyznaczonych przez tę normę procesową i nie doznały naruszenia wskazane tam jej kryteria, Sąd Odwoławczy obowiązany jest ocenę tę, a co za tym idzie także wnioski z niej wynikające dla ustaleń faktycznych, aprobować.

To, w jaki sposób powódka motywuje jego realizację, wyklucza uznanie go za uzasadniony.

W miejsce rzeczowej, opartej na wskazanych wyżej kryteriach, odniesionej do indywidualnie oznaczonych dowodów [i opartych na wnioskach z tej oceny ustaleń faktycznych, które przez to miałyby być dotknięte zarzucanymi błędami], polemiki ze sposobem postępowania Sądu Okręgowego, D. Z. (1) ogranicza się do przeciwstawienia jej własnej ich wersji, jej zdaniem poprawnej, w świetle której miała wystarczające podstawy do tego aby doprowadzić oświadczeniem 20 czerwca 2018r do natychmiastowego ustania umowy stron.

Nieprawidłowość Sądu na której oparty jest ten oraz zarzut błędu ustaleń - zgodnie z argumentacją apelantki - sprawdza się do tego, że nie przyjął on wersji afirmowanej przez powódkę, w świetle której:

- przedmiotem świadczenia pozwanego była nie tylko folia transferowa ale także odpowiednia ilość kleju, zdatnego rodzajowo i jakościowo do wykonywania usług aplikacji / nakładania/ materiału na różne powierzchnie, w sposób gwarantujący dobrą jakość i trwałość pokrycia folią,

- K. W. nie wywiązał się ani z obowiązku przeprowadzenia umówionej pomiędzy stronami liczby szkoleń ani z obowiązków w zakresie przestrzegania zasad wyłączności dystrybucji materiału produkowanego przez spółkę (...) przez powódkę oraz nie podejmowania przez niego działalności konkurencyjnej..

- Pozwany nie dostarczył jej wszystkich niezbędnych dokumentów, potwierdzających jakość sprzedawanego produktu, w tym koniecznych certyfikatów ani tych opisujących sposób zastosowania folii. Nie zmienił nieprawidłowego wykonywania swoich obowiązków umownych także po podpisaniu protokołu z dnia 13 kwietnia 2018r, a to zaniechanie uprawniało skarżącą do zerwania umowy dystrybucji z dnia 21 lutego 20018r w trybie natychmiastowym.

Już stwierdzenie takiego sposobu motywowania stawianych zarzutów wystarcza dla oparcia ich obu.

Należy jedynie wskazać , że pomimo redakcyjnego rozbudowania motywów mających wspierać weryfikowane zarzuty, obydwa sprowadzają się- jak wskazano wyżej tylko do polemiki z oceną i ustaleniami Sądu I instancji a ponadto ich część odnosi się do tej części konstatacji faktycznych , które nawet gdyby uznać za trafną ich krytykę , nie miałyby znaczenia dla rozstrzygnięcia .

W szczególności dotyczy to ustalenia liczby przeprowadzonych przez pozwanego szkoleń . Nawet gdyby przyjąć , że było ich nie pięć , jak przyjmuje Sąd ale cztery [w siedzibie firmy powódki w S. , w B. , w K. i W.] to i tak ta korekta ustaleń jest bez znaczenia dla rozstrzygnięcia już chociażby z tej przyczyny , że sposób wywiązywania się z tego obowiązku umownego przez K. W. nie był podstawą dla rozwiązania umowy przez powódkę bez wypowiedzenia. Jednocześnie skarżąca nie podważa ustalenia Sądu zgodnie z którym pozwany szkolił pracowników powódki w sposób i w terminach zależnych od postulatów D. Z. (1) w tym zakresie.

Sąd II instancji uznaje , że dodatkowo- z uwagi na to , jaką wagę przywiązuje do tego skarżąca , niezbędnym jest stwierdzenie , że materiał procesowy nie dawał wbrew odmiennemu jej zapatrywaniu, dostatecznej podstawy do ustalenia „ że poza folią transferową K. W. miał w swoje ofercie , jako generalny dystrybutor (...) spółki (...) , inne poza tymi służącymi do druki wielkoformatowego , w tym w szczególności, klej.

Materiał ten daje natomiast podstawę do ustalenia , że w rozmowach z przedstawicielem powódki - jej mężem M. Z. - pozwany wskazywał na klej (...) jako najlepszy i sprawdzony do zastosowania wraz z folią (...) i taki też klej rekomendował . Wskazał też na inne ich rodzaje w tym (...)ale zastrzegł , że te nie są jeszcze sprawdzone w zastosowaniu. Sam używając przy wykonywanych przez siebie usługach kleju (...) , ani go nie produkował ani nie rozprowadzał w sposób i zakresie jaki mu powódka przypisywała, uznając , iż klej ten - lub innego rodzaju - ma on swojej ofercie dystrybucyjnej.

Już w tym miejscu wskazać należy , że Sąd II instancji oddalił wniosek dowodowy zgłoszony przez skarżącą w postępowaniu apelacyjnym , pismem z dnia 28 listopada 2022r / por. k. 642-650 akt / , uznając go za spóźniony w rozumieniu art. 381 kpc. Powódka nie wskazała na okoliczności z których wynikałoby , iż wnioskowane wydruki z materiałów promocyjnych spółki (...) oraz zrzuty ze stron internetowych nie mogły jej być dostępne na etapie postępowania rozpoznawczego przed Sądem I instancji i nie mogła wnioskować ich jako dowodu na ówczesnym etapie sporu stron.

Uznanie , że żaden z zarzutów procesowych oraz kwestionujący sposób dokonania przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych nie jest zasadny, ma to następstwo , iż ustalenia te jako poprawne , Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne.

Wymagają one jednak uzupełnienia i częściowej zmiany na podstawie dowodów o które Sąd II instancji zdecydował uzupełnić postępowanie, w postaci dodatkowego przesłuchania świadka M. Z. oraz powódki i pozwanego.

Fakty te przedstawiają się następująco :

- M. Z. był, w oparciu o upoważnienie ustne, pełnomocnikiem żony we wszystkich relacjach gospodarczych z K. W. wynikających z Umowy (...) zawartej przez strony w dniu 21 lutego 2018r ,

- pozwany nie miał w swojej ofercie dystrybucyjnej klejów niezbędnych do aplikowania folii a jedynie sama folię transferową produkowaną przez spółkę (...) oraz inne materiały niezbędne do wielkoformatowego druku.

- Rekomendował kontrahentce do używania w ramach usług oklejania folią tylko klej (...), którego producentem była spółka (...) gdyż tylko ten był w pełni przetestowany jako spełniający kryteria jakościowe przy użyciu folii sprzedawanej przez pozwanego. Inne kleje , w tym (...) oraz w klej w spayu nie były do końca sprawdzone. K. W. sprzedał pewną ilość tego rekomendowanego przez siebie kleju powodce ale podstawą dla tej sprzedaży była odrębna umowa.

- M. Z. nie chciał stosować kleju (...) uznając że jako tzw. „klej żywy”, zbyt długo schnie , a to przedłuża okres procesu nakładania produktu (...)Od marca 2018r zaczął na własną rękę poszukiwać dla oferowanych przez firmę żony usług innego kleju. Podejmował też próby mieszania kleju z innymi składnikami aby poprawić jego cechy.

/ dowód : zeznanie pozwanego K. W. na rozprawie apelacyjnej w dniu 28 listopada 2022 - zapis dźwiękowy: minuty 3-41 , zapis skrócony/ k. 651-652 akt/ , częściowo zeznania świadka M. Z. na rozprawie apelacyjnej w dniu 7 listopada 2022r : minuty 15 – 59 , zapis skrócony/ k. 634v -635 akt /

- K. W. po podpisaniu umowy dystrybucji z 21 lutego 2018r., przekazał mężowi powódki wszystkie dane kontaktowe jakie miał z dotychczasowymi swoimi klientami , którym dotąd sprzedawał materiał produkowany przez spółkę (...), w tym do M. S., któremu po tej dacie , w marcu 2018r., pomógł w wykonaniu jednej usługi realizowanej w S. , uprzednio informując o tym M. Z., który wobec tej inicjatywy nie wyraził sprzeciwu.

/ powód zeznanie pozwanego - minuty 3-41 , zapis skrócony rozprawy z 28 listopada 2022r /k. 651 v akt /.

- Sposób wykonywania przez pozwanego obowiązków z zakresie przeprowadzania szkoleń pracowników powódki z technologii oklejania powierzchni folią transferową miał dla powódki mniej istotne znaczenie i dlatego w treści protokołu spisane przez strony w dniu 13 kwietnia 2018r., kwestia ta nie została poruszona.

/ dowód : zeznanie świadka M. Z. , zapis dźwiękowy rozprawy z dnia 7 listopada 2022r. : minuty 15-59 , zapis skrócony k. 635 akt/,

- W czasie wykonywania Umowy (...), powódka za pośrednictwem swojego męża , zamówiła u pozwanego partię folii transferowej , przekazując mu na ten cel w formie przelewu, w dniu 1 czerwca 2018r kwotę 5 000zł. Materiał ten nie został przez K. W. dostarczony.

Ponadto zamówiła u niego materiały reklamowe - koszulki i czapki z napisami tego rodzaju . Zapłaciła za ich wykonanie i dostarczenie kwotę 1975 zł. w dniu 9 czerwca 2018r. Zamówienie to także nie zostało wykonane.

/ dowód : potwierdzenia przelewu : na kwotę 5 000zł k. 37 akt , oraz na kwotę 1975 zł k. 38 akt /

/co do przedmiotu obu zamówień i faktu ich niewykonania , okoliczności przyznane przez pozwanego na rozprawie w dniu 28 listopada 2022 k. 651 v-652 akt /

Poza okolicznościami przyznanymi przez pozwanego , uzupełnienie okoliczności faktycznych zostało oparte na niekwestionowanych dokumentach przelewu oraz zeznaniach K. W. złożonych na rozprawie apelacyjnej w dniu 28 listopada 2022r. Zostały uznane przez Sąd II instancji za w pełni wiarygodne , w świetle treści innych dowodów zgromadzonych w postępowaniu.

Podstawą tych ustaleń była także część relacji świadka M. Z. ale tylko w tych jej fragmentach , które dają się pogodzić z zeznaniami pozwanego i nie pozostają w sprzeczności z treścią dowodów , które ocenił jako wiarygodne Sąd Okręgowy.

Uzupełniające zeznanie D. Z. (1), zostało ocenione jako nieprzydatnej dla ustalenia faktów doniosłych dla rozstrzygnięcia albowiem nie miała ona - co przyznała- żadnych własnych informacji o takich okolicznościach.

W świetle ustaleń dokonanych w postępowaniu w tym tych , które poczynił Sąd II instancji po uzupełnieniu postępowania dowodowego uznać należy , że postawiony przez powódkę zarzut materialny jest usprawiedliwiony jedynie w części.

Wynika z nich bowiem ,że wbrew stanowisku Sądu Okręgowego należy uznać , że D. Z. (1) wykazała , że w ramach Umowy (...) z 21 lutego 2018r zamówiła u K. W. partię folii transferowej za kwotę 5000 zł. Tego zamówienia w czasie trwania umowy stron , a także później pozwany nie zrealizował. Nie zwrócił także pieniędzy.

W tych okolicznościach, ocena Sądu ,iż sumę tę K. W. mógł zaliczyć na poczet pozostałej jeszcze do zapłaty części opłaty dystrybucyjnej , nie jest uzasadniona , tym bardziej , że w tytule przelewu w odróżnieniu od innych , wcześniejszych niż 1 czerwca 2018r., wskazujących na tę opłatę, wyraźnie jego cel został zidentyfikowany jako cena partii folii.

Wobec tego zasadnie , w ramach dochodzonego roszczenia, powódka domaga się jej zwrotu.

Podobnie należy ocenić dochodzenie przez nią kwoty 1975 złotych , którą zapłaciła za zamówienie koszulek i czapek z napisami / logo reklamowym./ Jego wykonanie , jakkolwiek nie objęte wprost Umową (...) z 21 lutego 2018r , miało ze współpracą umowną stron ścisły, funkcjonalny związek.

W warunkach nie wykonania tego zamówienia i ustania podstawy ich współpracy w następstwie czego otrzymanie tych przedmiotów utraciło dla powódki znaczenie gospodarcze , pozwany jest zobowiązany zwrócić jej świadczoną kwotę.

Ustawowe odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych , takimi bowiem niewątpliwie były obydwie zamówienia, należne są D. Z. (1) od dnia 30 lipca 2018r - następnego po dniu w którym upłynął termin w jakim - zgodnie z jej wezwaniem z dnia 19 lipca 2018r / k. 44 akt / - pozwany miał spełnić świadczenie dochodzone pozwem , które obejmowało także obydwie te należności. Wprawdzie brak jest w aktach dowodu odbioru przez K. W. tego wezwania ale skoro zostało ono nadane w urzędzie pocztowym w dniu 19 lipca 2018r, to w normalnym biegu doręczeń można zakładać , iż otrzymał je po upływie tygodnia od nadania. Stąd zakreślony w wezwaniu trzydniowy termin upłynął / bezskutecznie/ w dniu 29 lipca 2018r / por. k. 46 akt /.

Podzielony w części materialny zarzut apelacyjny nie jest jednak podstawą do oceny , że roszczenie powódki jest usprawiedliwione w pozostałym zakresie żądania.

Sąd II instancji aprobuje stanowisko prawne Sądu Okręgowego co do charakteru stosunku zobowiązaniowego jaki został nawiązany pomiędzy stronami na podstawie najpierw Umowy (...) z 28 grudnia 2017r , następnie zastąpionej taką samą rodzajowo umową z 21 lutego 2018r oraz konsekwencji doprowadzenia do jej ustania w trybie natychmiastowym [który to skutek wywołało oświadczenie K. W. z dnia 10 lipca 2018r] , w tym także w zakresie braku istnienia podstaw do zwrotu przez niego świadczenia spełnionego na jego rzecz przez powódkę z tytułu opłaty dystrybucyjnej.

Powtarzanie tych samych lub zbliżonych merytorycznie argumentów do tych do których odwołał się Sąd I instancji byłoby - z przyczyn teleologicznych - zbędne.

Trzeba jedynie uzupełniająco dostrzec , że D. Z. (1) spełniła to świadczenie umowne , do daty ustania umowy , jedynie w części , płacąc sumę 122 766, 66zł z ustalonej umownie kwoty 159 900 złotych.

Dodać także należy , iż nie było pomiędzy stronami przedmiotem sporu , że po doręczeniu powódce oświadczenia pozwanego o wypowiedzeniu umowy , co nastąpiło 11 lipca 2018r., obydwie strony uznawały ją za definitywnie zakończoną , nie wyrażając w jakikolwiek sposób woli jej kontynuowania.

Nie ma racji powódka , kiedy podnosząc omawiany zarzut naruszenia art. 6 kc argumentuje , iż wbrew stanowisku Sądu meriti jej oświadczenie prowadzące do natychmiastowego rozwiązania umowy, datowane na 20 czerwca 2018r było skuteczne , wywołując skutek ustania stosunku zobowiązaniowego pomiędzy stronami.

Powołane w nim przyczyny trafnie zostały ocenione przez Sąd Okręgowy jako takie , które nie świadczyły o tym , iż K. W. w sposób rażący naruszył przyjęte na siebie obowiązki umowne.

Odwołując się do ustaleń dokonanych w postępowaniu wskazać należy , iż :

- pozwany w ramach swojej oferty dystrybucyjnej miał jedynie folię transferową produkowaną przez spółkę (...) [jako jej dystrybutor generalny] oraz materiały do druku wielkoformatowego,

- oferta ta nie obejmowała jakiegokolwiek rodzaju kleju , a K. W. ani też spółka nie byli jego producentami czy dystrybutorami. Dysponował klejami różnych producentów z których rekomendował jako w pełni przetestowany i właściwy ze względu na swoje cechy użytkowe do użycia wraz z folią (...), klej (...), produkowany przez firmę (...),

- z ustaleń wynika , że informował powódkę za pośrednictwem jej pełnomocnika – męża , że inne kleje, w tym (...) i klej w sprayu , nie są w pełni sprawdzone , a ponadto dla swojego zastosowania z tym materiałem, wymagają dodatkowych zabiegów - stosowania podkładu oraz lakierów. Kontrahentce klej (...) nie odpowiadał i samodzielnie poszukiwała u producentów odpowiedniego na potrzeby realizowanych przez siebie usług aplikacyjnych usług.

Powódka nie dowiodła aby pozwany w sposób rażący naruszył swoje obowiązki umowne , nie honorując jej uprawnienia do wyłączności na dystrybucję na obszarze Polski materiału produkowanego przez(...) oraz naruszając zakaz konkurencji w zakresie wykonawstwa poprzez oferowanie innym usługobiorcom własnych aplikacji folii. Jedyny przypadek takiej usługi to ustalona w sprawie [i przyznana przez K. W. pomoc M. S. przy nałożeniu folii w S. w marcu 2018r. O tym przedsięwzięciu mąż powódki był przez pozwanego uprzedzony i je zaaprobował.

Nie stanowiło tej przyczyny uzasadniającej doprowadzenie do natychmiastowego ustania umowy , nie przekazanie przez K. W. kontrahentce dokumentów , certyfikatów jakościowych i warunków gwarancji oraz reguł postępowania ze sprzedawanym materiałem.

Jak wynika z ustaleń, braki te pozwany uzupełnił , realizując postanowienia porozumienia , którego wyrazem był protokół spisany pomiędzy nim i M. Z. w dniu 13 kwietnia 2018r.

Wbrew odmiennemu zapatrywaniu D. Z. (1) dokument ten miał doprowadzić do usunięcia pojawiających się problemów związanych z realizacją umowy z 21 lutego 2018r , a przede wszystkim był formą negocjacji zmiany warunków umowy , zgodnie z którymi obowiązkowe zamówienia ilości folii jakich miała dokonywać powódka u generalnego dystrybutora- pozwanego miały zostać ograniczone z ustalonych wcześniej 5 000m. kw. do 2500m. kw. miesięcznie.

O tym , iż dokumenty ten nie był wyrazem zamiaru doprowadzenia do ustania współpracy umownej stron dostatecznie przekonuje to ,że po jego dacie powódka nadal wносиła częściowe wpłaty na poczet opłaty dystrybucyjnej , a także zamówiła u pozwanego partię folii jak również wykonanie materiałów reklamowych związanych ściśle z tą współpracą. Musiała zatem zakładać jej kontynuację .

Dodać też należy , iż w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy w trybie natychmiastowym nie tylko nie wskazała na inne przyczyny nieprawidłowości w wykonywaniu obowiązków umownych przez pozwanego niż te które opisywał protokół z 13 kwietnia 2018r , a wręcz w swoim stanowisku procesowym uznawała je za tożsame.

Podnosiła w nim też, iż upływ czasu pomiędzy datą protokołu a oświadczeniem o wypowiedzeniu nie został przez K. W. wykorzystany dla usunięcia podnoszonych nieprawidłowości. Tym samym potwierdziła fakt, że wbrew postanowieniu §7 ust. 3 umowy, nie wyznaczyła pozwanemu przed dokonaniem wypowiedzenia, siedmiodniowego terminu aby to uczynił.

To zaniechanie powódki jest dodatkowym argumentem za potwierdzeniem stanowiska jakie w zakresie skuteczności wypowiedzenia dokonanego przez D. Z. (1) wyraził Sąd I instancji.

W konsekwencji oparte na odmiennej ocenie prawo kształtującego oświadczenia apelującej, żądanie zwrotu kwoty 122 776, 66zł uiszczonej tytułem opłaty dystrybucyjnej nie było uzasadnione.

Z podanych wyżej powodów, w częściowym uwzględnieniu apelacji, Sąd II instancji orzekł reformatoryjnie jak w pkt 1 I-III wyroku, na podstawie art 386 §1 kpc, w pozostałym zakresie apelację, jako niezasadną oddalając, na podstawie art. 385 kpc.

Nieznaczny zakres w jakim apelacja i w konsekwencji powództwo zostały uznane za uzasadnione, zdecydował o tym, że w oparciu o art. 100 kpc D. Z. (1) została obciążona na rzecz K. W. całością kosztów procesu - odpowiadających wynagrodzeniu zastępującego go zawodowego pełnomocnika oraz opłacie skarbowej od pełnomocnictwa [kwota 5417 zł] oraz kosztami postępowania apelacyjnego, także równych kwocie wynagrodzenia tego pełnomocnika – adwokata, ustalonego na podstawie §2 pkt 6 w zw z § 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 [DzU z 2015 poz. 1800]

SSA Grzegorz Krężolek